

La Palma

RAJ ZA GORSKE KOLESARJE

KANARSKI OTOKI SO S SVOJO MILO IN PRIJETNO KLIMO PRILJUBLJENO ZIMSKO ZATOČIŠČE MARIKATEREMU EVROPEJCU. NA ENI STRANI PRIVABLJAJO STAREJŠE, KI S PRIHODOM ZIME ZAKLENEJO SVOJA DOMAČA STANOVANJA IN SE DO POMLADI PRESELIJO NA ENEGA IZMED KANARSKIH OTOKOV. NA DRUGI STRANI PA TUDI MLADIM IN AKTIVNIM NUDIJO OBILICO MOŽNOSTI ZA RAZNOVRSTNE ŠPORTNE UŽITKE IN AKTIVNE POČITNICE. MOČNI PASATNI VETROVI PRIVABLJAJO DESKARJE NA VODI IN KAJTARJE, VISOKI HRIBI, PREPLETENI S PLANINSKIMI POTMI, HRIBOLAZCE. NA ASFALTNIH GORSKIH CESTAH VRTIJO PEDALA CESTNI KOLESARJI. SERPENTINASTI KOLOVOZI, SPELJANI VISOKO V HRIBE, V KOMBINACIJI S STEZAMI IN PLANINSKIMI POTKAMI PA NUDIJO BREZMEJNE MOŽNOSTI GORSKIM KOLESARJEM.

Dobro vidne potke na črnih vulkanskih, skorajda lunatičnih tleh, ki jih krasijo živo zeleni bori in posamezni cvetlični grmički.

Ti otoki s svojo raznolikostjo in lepoto, čudovito naravo, ki je na eni strani neukročena, bujno zelena in divja, na drugi strani pa spokojno umirjena in puščavska, čisto očarajo svoje obiskovalce. Ponekod se raztezajo nasadi vinske trte, bananovcev in drugih tropskih rastlin, najpogosteje pa je pokrajina gorata in neobljudena. Lanzarote, Fuerteventura, Gran Canaria, Tenerife, Gomera, El Hierro in La Palma, poleg njih pa še šest manjših otokov, sestavljajo Kanarske otoke. Vsi otoki so vulkanskega izvora. Na območju posameznih otokov so tektonsko ploščo prebile magmatske predornine in nastali so otoki – vrhovi vulka-

nov, ki so pokukali iz Atlantskega oceana. Najstarejša izmed njih sta Lanzarote in Fuerteventura, zahodni otoki pa so precej mlajši, zato pa višji ter z globokimi in strmimi dolinami, pravzaprav bi jim lahko rekli kar globeli. Kanarski otoki so še vedno vulkansko aktivni, zadnji izbruh so zabeležili leta 1971, ko je svojo moč nekoliko pokazal vulkan Teneguia na jugu La Palme. Hladni Kanarski morski tok blaži temperaturne razlike med dnevom in nočjo, pa tudi med letnimi časi, zaradi česar vlada na Kanarskih otokih "večna pomlad".

La Palma sodi med najmlajše Kanarske otoke, je hribovit otok, obala je strma,

peščenih plaž skorajda ni, razbrazdane pečine in razburkano morje pa niso vaba za množični turizem. Kljub vsemu pa ima tudi ta otok svoje letališče. Res je, da je pristajalna proga kratka, da je le ena in sega od obale do obale in da tu pristane le nekaj letal na dan. Množičnega turizma ni, zato pa razvejana mreža planinskih poti ter zanimiva in raznolika narava privablja druge vrste turistov – tiste, ki iščejo aktivne, drugačne in raznolike počitnice.

Kdo si ne bi želel v zimskih ali zgodnje pomladanskih mesecih kolesariti v kratkih rokavih in po visokogorskih poteh? Izbira ni

Andreja na začetnem delu spusta z Roque de los Muchachos.

Na "spustu" po robu kaldere je bilo treba občasno tudi nesti kolo navkreber. V ozadju se sveti kupola astrofizikalnega observatorija.

Vlaga, visoki kanarski bori in živo zelen mah so pogosti prizori na vzhodni strani otoka.

bila težka, na podlagi informacij, ki smo jih zbrali na internetu in v nemški reviji Bike, smo si bili enotni – šli bomo na La Palma. Poleg tega smo si kupili še gorskokolesarski vodnik po La Palmi, kjer smo našli še dodatne informacije, od katerih je bila med najpomembnejšimi ta, da smo na La Palmi gorski kolesarji zaželeni gostje. Kar se od nas, pa tudi od pohodnikov in ostalih uporabnikov poti pričakuje, je, da smo obzirni drug do drugega ter da ne kolesarimo in

hodimo izven urejenih poti. Varovanje narave, predvsem pa drobnih nežnih rastlin, ki se borijo za preživetje v grobem vulkanskem pesku na suhem in nerodovitnem južnem delu otoka, je izjemno pomembno. Področja, kjer je prepovedano kolesariti, so jasno označena – izven glavne ceste znotraj nacionalnega parka Caldera de Taburiente in na najbolj obiskani "vulkanski planinski poti".

VZHODNA OBALA – PUNTALLANA IN BARLOVENTO

Palmi ne pravijo kar tako "La Isla Bonita" – lepi otok! Skoraj celo leto prevladujoči severovzhodni pasatni vetrovi se na poti prek morja postopoma navlažijo, zaradi česar se na vzhodni strani otoka tvorijo oblaki, ki ustvarijo vlažno subtropsko podnebje. Na tem delu otoka, v pravljičnem deževnem pragozdu, smo opravili prve ture. Z avtom smo se pripeljali do izhodišča ob lokalni cesti, parkirali pred majhnim lokalnim barom El Rincon, nato smo pot nadaljevali skozi vasi in naprej po makedamskih poteh in kolovozih. Pokrajina je bila zelo zanimiva in raznovrstna, v nižjih legah je bila vegetacija zelo bujna, ob poti so sprva rastle velikanski kaktusi in bujne cvetice, malo višje velikanske praproti, s košatih dreves so visele razne ovijalke ... Nato je rast prešla v borov gozd, ki je čisto drugačen kot pri nas – tu raste avtohtoni kanarski bor, do 60 metrov visoka rastlina, ki jo krasijo od 20 do 30 centimetrov dolge iglice, s katerimi kondenzira vlogo, ki jo prinašajo vlažni pasati. Tako zagotavlja koreninam tudi do trikrat večjo količino vode, kot bi jo dobile od dežja. Ponekod so bili ti bori čisto obrasli z velikanskimi lišaji, tako da smo se občasno počutili kot v Jurrasic parku, spet drugič kot v deželi gospodarja prstanov. Prav nič ne bi bila preseščena, če bi se kakšen star in grčav ter z lišaji obrasel bor premaknil in me ogovoril. Spust po planinski poti je bil enkrat, v glavnem lep in tekoč, občasno so nas pričakale fiksne skale in pragovi, tu pa tam je popestrila spust kakšna strminica, namesto kotalečih se kamnov, ki smo jih navajeni na domačih poteh, so nas občasno v zasedi počakale množice storžev, ki so se nabrali sredi poti. V borovih gozdovih smo se do sitega naužili poti, na debelo prekritih z iglicami, poti, kakršnih se gorski kolesarji vedno in povsod razveselimo. Zaključek tega spusta je bil fenomenalen, kar naenkrat je potka zavila v ozko sotesko, komaj kaj več kot meter ali dva široko, na dnu bujno rastlinje in ozka potka, stene pa 5 do 10 metrov visoke in take, kot da bi to sotesko nekdo pred kratkim izrezal iz skale, podobne zemlji.

CALDERA DE TABURIENTE IN ROQUE DE LOS MUCHACHOS

Osrednji del otoka La Palma zavzema velikanska ognjeniška kaldera – krater ugaslega vulkana Taburiente s prepadnimi stenami in divjimi soteskami. Obseg ugaslega vulkanskega žrela je 28 kilometrov, njegov premer je do 9 kilometrov, globok pa je do 900 metrov. Najvišji vrh kaldere, Roque de los Muchachos, je visok 2426 m. Nanj pelje asfaltirana cesta, saj je tam zaradi jasnega ozračja in brezoblačnih noči eden izmed največjih astrofizikalnih observatorijev na svetu. Tudi mi smo se pripeljali z avtom do vrha kaldere, od koder nas je čakal nekajurni spust vse do morske obale. Na vrhu je sijalo sonce na jasnem modrem nebu, pod seboj pa smo videli morje oblakov. Na začetnem delu spusta smo lahko ob cesti opazovali snežne zaplate, a žal smo kaj kmalu zapeljali v oblake. Sprva smo se vozili po robu kaldere, pot je bila ponekod kamnita, ponekod peščena, šla je malo

gor, malo dol, nato smo prišli do borovega gozda, kjer smo se vozili po prijetni in z dolgimi borovimi iglicami pokriti potki, občasno smo se spuščali naravnost, vsake toliko smo prevozili nekaj serpentin. Sčasoma se je borov gozd prelevil v listnatega, nato so se ob poti začeli pojavljati velikanski kaktusi in obdelane površine, pot pa je postajala skalnata in zahtevna, vsake toliko je spust popestril rahel dež. Med kmetijami smo prikolesarili do roba okoli 300 m visoke pečine nad Puertom de Tazacorte, od koder se je odprl razgled na mesto, neskončne nasade bananovcev in morje. Do obale smo se spustili po serpentinasti tlakovani poti, ki je bila elegantno speljana v steni. Kljub temu da je bila pot precej široka, je bila vožnja zahtevna, saj smo lahko celo pot daleč pod svojimi nogami opazovali morje, plažo in kopalce – majhne pikice, ki so poležavale na plaži. Prav prijetno je bilo na koncu skoraj 2500 m dolgega spusta posedeti na plaži in si s kopalci deliti prijetno toploto, ki jo je izžareval črni pesek.

Utrinki z zaključnega spusta v Puerto de Tazacorte.

CUMBRE VIEJA IN FUENCALIENTE

Za razliko od vzhodnega dela otoka je južni del gol in sušen. Eden izmed najbolj obiskanih predelov otoka je okolica vasice Fuencaliente na jugu otoka. V njeni bližini je več vulkanskih stožcev, vključno s tistim na skrajnem jugu, ki je nazadnje bruhal lavo pred tremi desetletji. K sreči ni ogrozil nobene vasi, zato pa je močno zaznamoval pokrajino, ki je vse do morja postala prava črna puščava. Na prvi pogled se nam je zdelo, da vožnja s kolesom na tem področju ne bo preveč zahtevna, poti so gladke in robovi poti so dobro označeni s kamni. Vendar je bila resnica precej drugačna. Podlaga je bila mehka, pesek globok in občasno smo imeli občutek, kot da se vozimo po snegu ali žlindri na odlagališču jalovine jeseniške železarne. Kolo nam je spodnašalo in vseskozi smo morali biti zbrani ter loviti ravnotežje. Na tem področju padci ne bi bili prav nič prijetni, vulkanska kamnina, vključno s peskom, je ostra in na koži bi delovala kot najbolj grob brusni papir. Prav zanimiva je bila ta bizarna črna pokrajina, saj mlada vulkanska kamnina ne vsebuje hranilnih snovi, zato se morajo tu rastline boriti za preživetje. So pa zato bili osamelji živo zeleni grmički z belimi ali rumenimi cvetovi, tudi posamezni živo zeleni bori na črni podlagi so bili prava paša za naše oči.

EPILOG

Če se je le dalo, smo ture zaključili s pivom, kokakolo in čipsom v vaškem bifeju, kjer smo v pristnem lokalnem okolju skupaj z domačini gledali prenos nogometne tekme. En teden je prehitro minil, kolesarskih načrtov smo imeli ogromno, kolesarjenju smo namenili vse dneve, kar nekajkrat smo ostali brez načrtovanih večerij, ker smo prepozno zaključili s turami, kar nekaj izletov smo naredili, nekaj jih je pa ostalo za naslednjič. Glavno mesto, Santa Cruz de la Palma, smo si utegnili ogledati šele tik pred odhodom domov! Ko smo se usedli na letalo ter pripeli varnostne pasove, nam je čez možgane šnil Terminatorjev stavek: "I'll be back!"

Gorskokolesarski vodič po La Palmi se začne z mislijo, da se večina dopustnikov, ki obiše La Palmo, na prvi pogled zaljubi v ta otok. Moram priznati, da je tudi mene zadela tovrstna Amorjeva puščica. Za gorske kolesarje skriva La Palma številna prijetna presenečenja in "cukrčke", le malo je krajev na svetu, kjer je treba na zelo kratkih razdaljah premagati velike višinske razlike, kjer se lahko cele dneve kolesari po ovinkastih in samotnih kolovozih okoli in okoli kaldere. Tu pridejo

Spust proti Barloventu – po potki med borovci, po storžih in po lepih gladkih stezicah med nežnim grmovjem.

na svoj račun tako ljubitelji strmih in dolgih vzponov kot tudi ljubitelji spustov po prijetnih in izzivov polnih potkah vse do morja.

PA ŠE TO

Kar se z besedami in fotografijami ne da povedati, lahko pričarajo gibljive slike, nekaj posnetkov smo združili v tale filmček: <http://www.vimeo.com/4057141>.

Denis Glavič-Cindro

Foto: Denis Glavič-Cindro in Vladimir Cindro